

studiu biblic
Cartea JUDECĂTORI (1)
Vulturul prins

Am văzut odată un vultur mare, care se găsea într-o colivie trainică și se părea că soarele luminos, strălucitor de pe cer i-ar fi cerut să se ridice în văzduh pentru a savura mediul său natural de viață, iar, ca răspuns la această chemare, pasărea regală își îndreptă ochii spre soare, își desfăcu aripile ei puternice și se aplecă pentru a-și lua zborul. Deveni însă conștientă de grațiile de fier ale coliviei, care o țineau prinsă; își adună aripile și își plecă rușinată și dezamăgită capul. În acea după-masă însorită de vară, am privit cu mare interes pasărea, căreia i-a fost răpită libertatea. Ochii ei străluceau ori de câte ori privea soarele; își ridica aripile în efortul ei inutil de a se ridica în văzduh, apoi le lăsa în jos și își pleca umilită capul. A fost tabloul cel mai impresionant al disperării și al înfrângerii, pe care l-am văzut vreodată.

Dacă aș fi fost un pictor și aș fi dorit să pictez un tablou, care să reprezinte înfrângerea, aș fi ales ca model această pasăre mare. Ea își dorea libertatea - aceasta se vedea din sclipirea ochilor ei - și avea putere suficientă să se bucure de libertate - aceasta o arătau destul de clar aripile ei larg deschise. Colivia era aceea care o ținea prinsă, în ciuda dorinței și a puterii ei.

Pasărea prinsă în colivie am comparat-o cu creștinii - și sunt mulți în această categorie - care doresc lucrurile de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu (Coloseni 3.1), lucruri care le aparțin în totalitate, căci le-au fost date din belșug de către Dumnezeu; ei au natura dumnezeiască, căci altfel n-ar fi credincioși. Ei au puterea să se ridice în gândurile și în dragostea lor până acolo, unde este adevărata lor viață, căci Duhul Sfânt locuiește în ei. Și cu toate acestea, ei nu știu nimic despre savurarea practică a acestor lucruri. Unii, probabil, au trăit cândva acolo, însă acum nu mai pot, pentru că sunt captivi ai acestui pământ. Ei sunt închiși, când de fapt ar trebui să fie liberi.

Acești credincioși captivi nu sunt fericiți. Din când în când reușesc să vadă în fugă ceva din măreția, care strălucește pe fața lui Hristos; inimile lor sunt mișcate, spun că sunt liberi, însă, în loc de cântări, din inimile lor întristate vin numai suspine și, chiar dacă se ascund față de alții, în sinea lor sunt obligați să-și recunoască întreaga stare de robie. Apoi se întind neliniștiți și răscoliți în pat, oftează și se roagă, însă du-pă aceea observă cât de nefolositoare sunt intențiile lor bune. Frân-ghiile, cu care satana i-a prins în mreaja sa, au devenit o colivie, în ca-re el îi ține închiși, și orice speranță de a ajunge vreodată să savureze eliberarea creștină dispare.

Trebuie să recunoaștem cu sinceritate că lucrurile lumești sau cele carnale n-au adus niciodată satisfacție sau câștig unui creștin, ci numai amărăciune pentru suflet și căință amară în inimă, și că un astfel de credincios nefericit este captivul acestor lucruri în care a intrat. Nu mai este oare nici o posibilitate de eliberare? Nu poate un astfel de om captiv să devină un biruitor? Ba da, există nădejde, căci Domnul este îndurător și toți, care își simt robia, pot deveni liberi. De exemplu, unele angajamente solemne din nopțile lipsite de somn, aparent fără nici un scop, arată că viața sufletului nu a fost sufocată de tot. Ele sunt dovada faptului că la Tatăl ceresc este un Apărător fidel, Isus Hristos, Cel Drept, care este ispășirea pentru păcatele noastre; ele sunt dovada că Duhul Sfânt locuiește în aceste suflete; El dă naștere la aceste fră-mântări, așa încât suspinele celui captiv se ridică spre Dumnezeu. Din această cauză și pentru că este voia lui Dumnezeu ca toți copiii Săi să fie eliberați de orice jug al robiei, dorim să ne preocupăm cu această carte a Vechiului Testament și astfel să învățăm cum putem birui. Avem nevoie de întreaga Sfântă Scriptură și ar fi o pierdere însemnată, dacă am neglija o parte din ea. Vechiul Testament este tot așa de important ca și Noul Testament, pentru că în Noul Testament ni se arată clar că toate aceste lucruri, care ne-au fost relatate în Vechiul Testament, au fost scrise pentru avertizarea noastră (1 Corinteni 10.11).

Cel mai mare bulgăre de aur, care l-au dat vreodată pământurile a-urifere californiene, a fost găsit într-un loc, despre care se credea că este complet exploatat. Unii gândesc că Biblia a fost pe deplin epuizată și că a fost valabilă pentru timpurile trecute, iar acum nu mai este actuală și nu mai conține valori practice. Acești oameni au întors spatele Bibliei și au început să exploreze alte câmpuri, care nu conțin nicidecum aur. Știm că Biblia conține un izvor nesecat de bogății duhovnicești; ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Fiind conștienți de acest lucru, vom studia cartea Judecători. Nu vrem să ne oprim să cercetăm cine a fost autorul ei, ci este suficient să știm că ea își are locul în Biblie și că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 3.16-17).

Cartea Judecători tratează întunecatul tablou al înfrângerilor lui Israel, conține avertismente serioase adresate nouă, tuturor, căci și noi suntem în pericol să fim biruiți și subjugăți de vrăjmași, care nu sunt mai puțin reali ca cei care au dus poporul lui Dumnezeu în robie. În acest tablou întunecat strălucește însă cu atât mai luminoasă victoria, pe care au repurtat-o bărbații, a căror credință și încredere a fost în Dumnezeu. Această victorie ar trebui să ne arate cum putem și noi, prin harul lui Dumnezeu, să biruim. Dușmanii, despre care vom vorbi, sunt următorii: mesopotamienii - lumea; moabiții - carnea; canaaniții - diavolul; madianiții - lucrurile pământești; filistenii - creștinismul religios carnal.

În această ordine sunt prezentați și așa vrem să-i privim și noi cu cea mai stăruitoare rugăciune, ca toți să fim mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit (Romani 8.37). Nu va fi greu să dovedim că popoarele, care asupreau Israelul, sunt o imagine a dușmanilor noștri, așa cum s-a amintit mai sus, căci trăsăturile lor caracteristice sunt de la început clare; vor fi puțini aceia care nu vor fi de acord cu noi, când afirmăm că cea mai mare parte a creștinilor se găsește sub puterea unuia sau a mai multor dușmani și că nevoia de eliberare este una din cele mai mari necesități a zilelor noastre.

J. T. M.